

ת"ד 192/05/11 - מדינת ישראל נגד יצחק אביגדול

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

09 ינואר 2014

ת"ד 192-05-11 מדינת ישראל נ' אביגדול
בפני כב' השופטת דלית ורד

בעניין: מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יצחק אביגדול

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

1. אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות מעבר חצייה בבטחה תוך גרם חבלה של ממש, עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **פקודת התעבורה**).

2. נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 62(2), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.8.2010, בשעה 15:45 לערך, נהג הנאשם רכב משא "ניסאן ספרד", שמשפרו 9928535 (להלן - **רכב הנאשם**) ברחוב שד' יוספטל גיורא בבת-ים, מכיוון מערב למזרח, בנתיב הנסיעה בשמאלי מבין שני נתיבים. בנסיעתו התקרב סמוך לבית מספר 42, מקום בו משורטט לרוחב הכביש מעבר חציה שרוחבו כ- 7 מטרים, ובסמוך אליו הוצבו תמרור עילי מסוג

ג-7, המורה על מעבר חציה, ורמזור עילי ה-8 צהוב מהבהב, המורה על מתן זכות קדימה להולכי רגל.

אותה שעה, חצה את הכביש במעבר החצייה האמור, הולך הרגל אדיר גוזלן, שהיה במועד האירוע כבן 13 (להלן - **הילד או הילד אדיר**), מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

על פי הנתען, הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא אפשר לילד אדיר לחצות את מעבר החצייה בבטחה, בכך שהמשיך בנסיעתו על מעבר החצייה ופגע בילד אדיר, לאחר שזה הספיק לחצות כ- 3 עד 5 צעדים מרוחב הכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבל הילד אדיר, הולך הרגל, חבלה של ממש, בכך שנגרמו לו שבר ברגל שמאל וחתך בשפתו

העליונה.

מטעם התביעה העידו בפני על פי הסדר:

רס"מ דוד מולר, בוחן תנועה (להלן - **הבוחן המשטרתי**), באמצעותו הוגשו: דו"ח הבוחן (ת/1), תרשים (ת/2), לוח תצלומים (ת/3), דו"ח פעולה (ת/4), סקיצה (ת/5) ומזכר (ת/6), וכן הודעת הנאשם (ת/7).

הילד אדיר גוזלן, הולך הרגל שנפגע בתאונה, באמצעותו הוגש שרטוט שערך (ת/8) וכן אישור רפואי (ת/9).

רס"ל סויסה שי (להלן - **השוטר סויסה**), השוטר שהגיע למקום התאונה וערך את דו"ח הפעולה (ת/1).

רס"מ זנאטי מאיר (להלן - **השוטר זנאטי**), שהיה במועד האירוע חוקר מז"פ וחנה עם רכבו סמוך לפני מעבר החצייה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

אין מחלוקת על העובדות הבאות:

- הנאשם נהג במקום הנטען, שדרות יוספטל 42 בכיוון ממערב למזרח.
- בסמוך לבית מס' 42 בשד' יוספטל משורטט מעבר חצייה לרוחב הכביש, אשר מסומן בבירור ומשולט כראוי באמצעות תמרור ג-7 עילי ורמזור ה-8 עילי צהוב מהבהב.
- הנאשם מכיר את האזור.
- נוצר מגע בין רכב הנאשם לבין הילד אדיר.
- התאונה ארעה בדרך עירונית בשעות היום, כביש האספלט תקין ויבש, מזג האוויר נאה, והראות טובה.
- הילד אדיר נחבל חבלה של ממש.

המחלוקת נסובה סביב גרסת ההגנה כי התאונה נשוא המקרה הייתה בלתי נמנעת, אשר נגרמה עקב התנהגותו הרשלנית של הולך הרגל. זאת בהתבסס על שתי טענות עיקריות:

האחת: הילד אדיר התפרץ לכביש וחצה את הכביש בריצה, מאחורי נידת שחנתה בסמוך לפני מעבר החצייה.

השנייה: הילד אדיר פגע בחלקו האחורי ימני של רכב הנאשם, כאשר הנאשם כבר עבר את מעבר החצייה.

דין והכרעה

עמוד 2

1. סוגיית המצאות רכב החוסם שדה ראייה לפני מעבר החצייה

הנאשם ציין בהודעתו כי כאשר נסע במקום במהירות כ- 30 קמ"ש, בנתיב השמאלי מתוך שנים, "**ראיתי מרחוק בנתיב הימני עומדת ניידת משטרה כ-3-4 מטר לפני מעבר חצייה..**" (ת/7 שורות 11-12). בהמשך הודעתו הוסיף: "**ברצוני לציין שהניידת הסתירה גם לי וגם לילד**" (ת/7 שורה 43).

בעדותו מסר הנאשם "**..ראיתי מרחוק רכב עומד לפני מעבר חצייה..**" (פרוט' עמ' 13 שורות 29-30).

השוטר זנאטי העיד, כי בשעה 15:40 בעת שנסע במקום, נעמד בצד הדרך כדי לקבל שיחת טלפון מבצעית, בשל כך שברכבו לא הותקנה דיבורית, וציין "**..אני זוכר שזה היה כמה מטרים לפני מעבר חצייה..**" פרוט' עמ' 12 שורות 13-14). בהמשך עדותו נשאל האם לא חשב שזה מסוכן לעצור לפני מעבר חצייה, והשיב כי כדי להימנע מלדבר בטלפון תוך כדי נסיעה: "**עצרתי בצד הדרך כמה מטרים לפני מעבר החצייה..**" (פרוט' עמ' 13 שורה 13).

הבוחן המשטרתי מסר בעדותו, כי משהגיע למקום התאונה, לא ראה את הניידת שעמדה לפני מעבר החצייה (פרוט' עמ' 4 שורות 13-14) עם זאת ציין כי "**על פי עדות של השוטר (הכוונה לשוטר זנאטי) הוא נעצר 3 עד 5 מטרים לפני מעבר החצייה בנתיב הימני..**" (פרוט' עמ' 4 שורות 9-10). מכאן גם כי אין ממש בטענת ההגנה, לפיה הבוחן לא היה מודע לחנייתה של הניידת סמוך למעבר החצייה.

השוטר סויסה העיד כי כשהגיע למקום הבחין בניידת משטרה חונה, בציינו: "**רכב משטרה זה הרכב של מז"פ שעמד בצד ימין.**" (פרוט' עמ' 10 שורות 29-30).

הילד גוזלן ציין בעדותו: "**..הניידת עמדה בדיוק לפני מעבר החצייה והיא הפריעה לשדה הראייה שלי..**" (פרוט' עמ' 6 שורות 14-15). בתרשים שערך, משורטטת הניידת על הכביש בצד ימין בכיוון נסיעת הנאשם בסמוך לפני מעבר החצייה.

מהעדויות שבפני, עולה כי במועד האירוע חנתה ניידת בצדו הימני של הכביש, כיוון נסיעת הנאשם, במרחק של מספר מטרים לפני מעבר החצייה.

הפסיקה חזרה ושנתה, כי מקום בו אין לנהג שדה ראייה לעבר מעבר החצייה המוסתר באופן כלשהו, מוטל עליו לנקוט באמצעי זהירות קפדניים, ולוודא בטרם ימשיך בנסיעה, כי הולכי רגל אינם חוצים את מעבר החצייה אותה עת.

ב-**בש"פ 6616/99 בר נוף נ' מדינת ישראל [10]** ציינה כב' השופטת שטרסברג-כהן:

"..ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חצייה מוסתר מפניו, כשידוע הוא שבני אדם יורדים ממדרכות אל תוך מעברי חצייה לשם חציית הכביש, מצדיקה נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאין ביטחון כי הולכי רגל "מוסתרים" לא ירדו לתוכו.."

ב- **ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, נקבע כי:

עמוד 3

"חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר..".

בע"פ 11786/04 אבו טריף. נ. מדינת ישראל, נפסק כי:

"..נהג המתקרב למעבר חצייה שחלקו הימני (בכיוון נסיעתו) מוסתר על ידי רכב אחר, מצווה לוודא תחילה שעל המעבר אין הולכי רגל שהחלו בחציית הכביש, ולצורך כך אף נקבע שעליו להאט את מהירות נסיעתו עד כדי יכולת לעצור על אתר. ולהיפך, נהג שהחליט בנסיבות מסוג זה לחצות את המעבר ובמהירות שאינה מאפשרת לו עצירה, מותר להניח לחובתו את כל אלה:

א. הוא צפה שהולכי רגל ימצאו על פני מעבר חצייה.

ב. הוא היה מודע שפגיעה בנסיבות אלה בהולכי הרגל עלולה להיות קטלנית.

ג. כתוצאה מהאמור הוא נטל על עצמו סיכון בלתי סביר לגרימת התוצאה הקטלנית, אף שקיווה כי תוצאה זו לא תתרחש.

כפי שיובהר בהמשך, הנאשם הבחין בניידת החונה עוד בטרם התקרב למעבר החצייה, אך חרף זאת נמנע מלנקוט בכל אמצעי זהירות שהוא. בכך נטל על עצמו הנאשם סיכון בלתי סביר להתרחשות תאונת דרכים.

2. סוגיית חציית מעבר החצייה בריצה על ידי הילד

גרסת הנאשם:

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם: **"..פתאום ראיתי ילד רץ לכביש לפני הניידת מצד ימין במעבר החצייה.."** (ת/7 שורות 13-14). בהמשך הודעתו נשאל **"באיזה קצב הילד חצה את הכביש" והשיב "הילד חצה בריצה"** (ת/7 שורות 39-40).

זאת ועוד, במענה לכתב האישום נטען כי: **"..הילד הקטן פשוט רץ לכביש. הוא זיהה אותו רץ מהמדרכה רוק (רחוק - ד.ו.) מהכביש, והוא בלם את הרכב.."** (פרוט' עמ' 1 שורות 11-12).

אולם בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם כי כלל לא ראה את הילד עובר לתאונה, ובלשונו **"..אני לא ראיתי אותו בכלל, את הילד. שמעתי מכה, לא ידעתי מה זה בכלל."** (פרוט' עמ' 15 שורה 6). ובהמשך אישר בתשובה לשאלה כי **"לא ראה את הילד בכלל בשום שלב, רק אחרי הפגיעה"**. (פרוט' עמ' 15 שורה 14).

עדות הבוחן המשטרה:

הבוחן המשטרה מסר כי, בהודעתו בפניו, ציין השוטר זנאטי **"..הילד אמר שחצה את הכביש בריצה.."** (פרוט' עמ' 3

שורה 19). הוא הוסיף כי הילד עצמו לא טען בהודעתו כי רץ לכביש.

עדות השוטר סויסה:

בדו"ח הפעולה שערך, ציין השוטר סויסה, שנמסר לו על ידי הילד אדיר "כי הוא רץ במעבר החצייה וכי רכב פגע בו..". (ת/10 עמ' 2 שורה 4). הנאשם מסר לשוטר סויסה כי לפתע ילד רץ לכביש.

עדות השוטר זנאטי:

בעדותו, מסר השוטר זנאטי: **"..ראיתי רכב שעוצר בפתאומיות על מעבר החצייה וילד שהיה מוטל על הכביש בצד ימין.."** (פרוט עמ' 12 שורות 15-16). העד הוסיף כי: **"נהג הרכב...אמר לי שהילד ירד בריצה למעבר החצייה והוא לא הספיק לעצור"** (פרוט' עמ' 12, שורה 20). משנשאל: **"זה נכון יהיה להגיד ממך שהילד אמר לך שהוא חצה את הכביש בריצה?"** השיב: **"כן"** (פרוט' עמ' 13 שורות 7-8).

עדות הילד אדיר:

בהשיבו לשאלה האם רץ לעבר חברו, ציין הילד אדיר: **"זה לא היה בריצה. אני לא רצתי"**. (פרוט' עמ' 6 שורות 31-32 - עמ' 7 שורה 1).

משנשאל בחקירה הנגדית האם הסתכל שמאלה וימינה כשירד למעבר החצייה, השיב: **"לא הספקתי להסתכל. לא היה לי שדה ראייה כי הניידת משטרה עמדה לפני מעבר החצייה"**. לשאלה האם **"..הסתכלת עוד פעם כשהיית בקו אחד עם הניידת"**. השיב: **"לא הספקתי להסתכל"** (פרוט' עמ' 7 שורות 2-7).

אקבל את גרסתו הראשונית של הנאשם, לפיה הבחין בילד אדיר הרץ לכביש. גרסה זו נמסרה על ידי הנאשם בפני גורמים שונים. תחילה תיאר בפני השוטר זנאטי, שנכח במקום התאונה בעת התרחשותה, כי עצר באופן פתאומי כשהבחין בילד הרץ לכביש, אך לא הספיק לבלום. הנאשם שב וטען כי הילד רץ לכביש בעת מסירת גרסתו באשר לאופן התרחשות התאונה בפני השוטר סויסה, והוא אף חזר עליה בעת שנחקר תחת אזהרה על ידי הבוחן המשטרת. כאמור, גרסה זו נשנתה אף בבית המשפט בעת מתן מענה לכתב האישום.

עוד אני סבורה, כי הילד אדיר ביקש מהשוטר סויסה **"אל תעשו כלום לנהג"** (ת/10 עמ' 2), היות וחש כי התנהג שלא כשורה כשרץ לכביש.

עם זאת, אין ברשלנות הילד שרץ לכביש, כדי להטיל עליו את מירב האחריות לאירוע התאונה, כפי שטענה ההגנה בסיכומיה. באופן עקבי נקבע בפסיקה, כי חובתו של אוחז הגה המתקרב למעבר חצייה לצפות גם התנהגות נמהרת של הולכי רגל, ובכללה אפשרות של התפרצות הולך רגל למעבר החצייה. חובה זו, כך נקבע בפסיקה, חלה ביתר שאת, כאשר הולכי הרגל הינם קשישים או ילדים. ראה, **ע"פ 558/97 מלניק נ. מדינת ישראל, רע"פ 11613/04 בן ציון דזאנשוילי נ. מדינת ישראל, ע"פ 6741/09 אריק בן שמחון נ. מדינת ישראל**. הטעם להטלת חובה זו על הנהג, נעוץ בעובדה שמעבר החצייה נתפס בעיני הולך הרגל כמעין "מרחב מוגן", וצפייתו הלגיטימית היא כי הנהג יכבד את זכות הקדימה שלו במרחב זה.

נוכח הסכנה המובנית הטמונה במצב דברים זה, לא הותר מחוקק המשנה לשיקול דעתו של הנהג את נורמת ההתנהגות הנדרשת בהתקרבו למעבר חצייה, אלא קבעה בתקנות;

בתקנה 52 לתקנות התעבורה נקבע:

52. בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:
(..)

(6) בהתקרבו למעבר חצייה;

בתקנה 67 לתקנות התעבורה נקבע:

67. (א) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר

להם להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו

לשם כך.

בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, נפסק כי:

"גם אם אקבל את הטענה כי הולכת הרגל התרשלה וחצתה את מעבר החצייה בפתאומיות, אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין רשלנותו של הנאשם לבין אירוע התאונה, שכן הכלל הוא כי "נהג המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו אף על אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל ולצפות אותה..".

על הנסיבות להן צריך נוהג רכב לתת דעתו בהתקרבו למעבר חצייה, עמד כב' השופט אור בע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל:

"..עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל..".

3. אופן אירוע התאונה ומיקום הפגיעה ברכב הנאשם

בהודעתו (ת/7), מסר הנאשם: "פתאום ראיתי ילד רץ לכביש לפני הניידת בצד ימין במעבר החצייה. מיד בלמתי והילד קיבל מכה בדופן ימנית שלי וחזר בחזרה למדרכה" (שורות 13-15). גרסה זו, לפיה הנאשם הבחין בילד הרץ לכביש וכי רכבו נפגע בחלקו הקדמי, נתמכת גם על פי דו"ח הפעולה שרשם השוטר סויסה (ת/10), **"..לטענת הנהג מסר כי נסע על רחוב יוספטל למזרח בנתיב השמאלי מתוך שניים לאותו כיוון נסיעה ולפתע ילד רץ לו לכביש על מעבר החצייה והתנגש ברכב בכנף הקדמית ימנית.."**

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם: **"ראיתי מרחוק רכב עומד לפני מעבר חצייה. עמדתי, הסתכלתי ימינה ושמאלה, ראיתי שאין אף אחד והמשכתי לנסוע. כשהגעתי למעבר חצייה שמעתי מכה מאחורה בצד ימין. חשבתי שזרקו עלי כדור ועצרתי ישר.."** (פרוט' עמ' 13 שורות 29-31). לטענתו, הפגיעה הייתה כשהוא **"כבר היה עם כל האוטו אחרי מעבר החצייה.."** (פרוט' עמ' 15 שורות 8-9).

בדבריו אלו עולה גרסה חדשה מטעמו של הנאשם, שהינה בבחינת "גרסה כבושה" באלה:

ראשית, מיקום הפגיעה בחלקו האחורי ימני של הרכב, טענתו זו עומדת בסתירה לאמרותיו הקודמות, שם ציין כאמור, את חלקו הקדמי ימני של הרכב, כמקום הפגיעה ברכב.

משנשאל בחקירתו על שינוי גרסה זה השיב: **"הייתי בסערת רגשות, אם זה חצי מטר קדימה או אחורה אני לא יודע בדיוק"** (פרוט' עמ' 15 שורה 32).

יער כי גרסת הנאשם באשר למקום הפגיעה התפתחה למעשה בשלושה שלבים, בתחילה, במקום האירוע מסר לשוטר סוסיסה, כי הפגיעה הייתה **"בכנף קדמית ימנית"** (ת/10 עמ' 2). בהמשך, מסר בהודעתו בפני הבוחן המשטרתי **"הילד נפגע ע"י דופן ימין באזור דלת קדמית"** (ת/7 שורה 38). ולבסוף בעדותו בבית המשפט, טען שהפגיעה הייתה **"בדופן ימין אחורית"** וכן בצד ימין **"בדלת האחורית"** (פרוט' עמ' 15 שורות 8, 30). טענה זו נועדה לתמוך בגרסה לפיה התאונה התרחשה שעה שהנאשם **"..כבר היה עם כל האוטו אחרי מעבר החצייה.."** (פרוט' עמ' 15 שורה 9).

יש לציין כי הנאשם הזיז את רכבו לאחר התאונה, טרם הגעת הבוחן המשטרתי. כפי שמסר בהודעתו **"אני הזזתי את הרכב אחרי התאונה כי הפריע לתנועה"** (ת/7 עמ' 30) וכפי שצוין בדו"ח הפעולה של הבוחן (ת/4). לבד מהיות פעולתו זו אסורה על פי תקנה 144(א)(1) ו-(2) לתקנות התעבורה, במיוחד במצב בו היה נוכח במקום איש משטרה שניתן היה לבקש את רשותו להזזת הרכב, נמנעה בעטייה האפשרות לקביעת ממצא אובייקטיבי לעניין מיקום הפגיעה.

שנית, התיאור לפיו הבחין בילד אדיר כשהוא רץ לכביש, הוחלף בתיאור לפיו כלל לא הבחין בילד עובר לתאונה וכי הילד פגע ברכבו, לאחר שכבר עבר את מעבר החצייה.

על מנת להתנער מהודעתו במשטרה, העלה הנאשם טענה לפיה הוא חתם על הודעתו במשטרה מבלי שקרא אותה וציין: **"..הבוחן לקח אותי למעבר חציה ומתקש מאיזה פס הילד רץ. אמרתי שאני לא ראיתי את הילד לפני הפגיעה. אמרתי לו לרשום מה שהוא רוצה כי הוא התקש לשאול כל הזמן מאיפה הילד הגיע ואני אמרתי שוב ושוב שלא ראיתי את הילד, אז אמרתי לו לרשום מה שהוא רוצה.."** (פרוט' עמ' 15 שורות 25-28).

לא נתתי אימון בטענתו של הנאשם, כי הבוחן המשטרתי לא רשם את דבריו כהווייתם, אלא **"רשם מה שהוא רוצה."**

זאת ועוד, אמרותיו של הנאשם בהודעתו מתיישבות עם דבריו כפי שנמסרו בפני שני שוטרים, הן השוטר זנאטי והן השוטר סוסיסה, ואני דוחה מכל וכל את טענתו של הנאשם כי הודעתו אינה משקפת את דבריו כפי שנמסרו בפועל לבוחן המשטרתי.

קו ההגנה של הנאשם, על בסיס עדותו בבית המשפט, לפיו, התאונה התרחשה ללא כל אשם מצדו ולאחר שכבר חלף את מעבר החצייה ומשכך התאונה הייתה בלתי נמנעת מבחינתו, אינו מתיישב עם גרסתו הספונטנית, שנמסרה הן

בהודעתו והן בפני שני שוטרים נוספים, זמן קצר לאחר התאונה, ממנה עולה כי עוד לפני התאונה הבחין בילד, אולם לא הספיק לבלום את הרכב בכדי למנוע את הפגיעה. קו הגנה זו אף אינו מתיישב עם המענה שניתן לכתב האישום מטעם ההגנה.

מהעדויות שבפני, כפי שעוד יפורט בהתייחסות להתנהגות הנאשם עובר לתאונה, איני סבורה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

4. התנהגות הנאשם בעת התקרבו למעבר החצייה

בעדותו, במענה לשאלה האם **"..אתה אומר שעצרת לפני מעבר החצייה והילד נכנס בך?"** השיב: **"לפני המעבר, לא קרוב. איפה שהרכב עמד, עצרתי והסתכלתי ימינה ושמאלה. המשכתי לנסוע עם המבט קדימה.."** (פרוט' עמ' 14 שורות 19-21).

לעומת זאת, בהודעתו (ת/7) אין ולו זכר לפעולת העצירה המקדימה תוך התבוננות ימינה ושמאלה. שם מסר: **"נסעתי במהירות כ-30 קמ"ש.. ראיתי מרחוק עומדת ניידת משטרה כ-3-4 מטר לפני מעבר חצייה. פתאום ראיתי ילד רץ לכביש לפני הניידת מצד ימין במעבר חצייה. מיד בלמתי והילד קיבל מכה בדופן ימין שלי.."** (שורות 10-15).

בהמשך הודעתו, משנשאל מתי הבחין לראשונה בהולך הרגל, השיב: **"הבחנתי בו לפני התאונה. ראיתי אותו ברגע שירד מהמדרכה לכביש בריצה מצד ימין לצד שמאל. ראיתי אותו ממרחק כ-10 מטר. ראיתי את הילד לראשונה עוד לפני שעברתי את הניידת.."** (שורות 26-29).

משכך, טענתו של הנאשם לפיה עצר לפני מעבר החצייה, הינה בבחינת "עדות כבושה" שמשקלה מועט, ואיני סבורה כי כך אכן עשה. כפי שעולה מהודעתו, הנאשם אף לא טרח להאט מהירות נסיעתו בעת שהתקרב למעבר החצייה.

הנאשם הכיר היטב את המקום, כפי שאישר בהודעתו במשטרה (ת/7 שורות 23-24) ובעדותו **"אני גר ביוספטל.. אני מכיר טוב את הכבישים.."** (פרוט' עמ' 13 שורה 29). משכך, הנאשם היה מודע לקיומו של מעבר החצייה, שאף מסומן באופן נראה לעין על ידי תמרורים עיליים בולטים, כפי שניתן לראות בלוח התצלומים (ת/3). מצב הכביש ותנאי הראות היו טובים.

בנסיבות אלו, העובדה כי הנאשם לא הספיק לבלום ופגע בילד, על אף שהבחין בו "ברגע שירד מהמדרכה", ועל אף שהנאשם נסע בנתיב השמאלי, ואילו הילד ירד למעבר החצייה מצדו הימני, והספיק לחצות נתיב שלם עד למפגש עם רכב הנאשם - מלמדת כי הנאשם נהג ברשלנות ובמהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך. במצב בו עומדת ניידת באופן המסתיר את הנעשה על המדרכה בסמוך למעבר החצייה, עולה בנהיגתו זו קלות ראש ו/או נטילת סיכון בלתי סביר. ראה ע"פ 9695/10 פואד אבו ערישה נ. מדינת ישראל, שם פסק כבוד השופט ריבלין:

"..מצוות תקנות התעבורה, התשכ"א-1961 היא כי כל נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב לנקוט באמצעי זהירות מיוחדים ומוגברים. קל וחומר כך, כאשר הוא מתקרב למעבר חצייה שחלקו הימני בכיוון נסיעתו מוסתר על-ידי רכב אחר. עליו להאט את מהירות נסיעתו עד כדי יכולת לעצרה.."

בסכּומו של דבר, אני סבורה כי די בראיות שהובאו בפני על מנת להביא להרשעתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הנאשם התקרב למעבר חצייה מבלי להתאים את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך, ומבלי לוודא כי אין בנסיעתו כדי לסכן או לפגוע בהולך הרגל שהחל בחציית מעבר החצייה. לכך אוסיף את השינוי בגרסאות הנאשם באשר לנסיבות האירוע, ואת היותה של גרסתו בעדותו בבית המשפט מושגת על טענות כבושות.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ד, 09 ינואר 2014, במעמד בא כוח המאשימה ובהעדר התייצבות מטעם

הנאשם.